

στροφῆν σου. Ἄν ἐπέλθῃσιν κατὰ τὸ ταξιδιόν σου ἀπρόοπτα συμβάντα; . . . ἂν συναντηθῆς μετὰ τοῦ σίρ Πέρσιβαλ; . . .

— Πῶς σοῦ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν ἡ εἰκασία τοιαύτης συναντήσεως; τὴν ἡρώτησα.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἀγνοῶ! . . . Με καταλαμβάνουσι φόβοι καὶ φαντασιώδεις ἰδέαι ἀνεξήγητοι. . . . Περίπαιξέ με ὅσον θέλεις, Βάλτερ, ἀλλά, δι' ὄνομα Θεοῦ! ἂν τυχὸν συναντηθῆς μετ' αὐτοῦ μὴ παραφερθῆς!

— Μὴ φοβῆσαι, Μαριάννα· σὲ βεβαίῳ ὅτι δὲν θὰ παραφερθῶ.

Μετὰ τοῦτο ἀπεχωρίσθημεν.

Ἔδρευσα βήματι ταχεῖ πρὸς τὸν σταθμόν. Κατηύγαξε τὴν ψυχὴν μου μυστηριώδεις φῶς· ἐλπίδος ἐμπνέον· μοι σθένος καὶ τὴν πεποίθησιν ὅτι τὴν φορὰν ἐκείνην τὸ ταξιδιόν μου δὲν ἐγένετο ἐπὶ ματαίῳ. Ἡ πρῶτα ἦτο ὠραιότατη, εὐήλιος καὶ ψυχρά· ἦσθάνομην τὰ νεῦρά μου ἐνδυναμωμένα· ἦσθάνομην πλήρη τὴν ψυχὴν μου θάρρους, τόλμης καὶ δραστηριότητος.

Ἐνῶ διηρχόμην διὰ τοῦ πεζοδρομίου τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ἀναζητῶν δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ νὰ συναντήσω τινὰ μεταξὺ τῶν αὐτόθι πολυαριθμῶν ὀμίλων γνῶριμόν τινὰ μορφήν, ἀνελογίστην ὅτι προτιμότερον ἴσως θὰ ἦτο νὰ μεταμφιεσθῶ ὅπως δῆποτε πρὶν ἀναχωρήσω εἰς Χαμφίαρ. Τόσον ὅμως ἐνδουμῶχος ἀπηχθάνομην τὴν ἰδέαν ταύτην — διότι ὁ μεταμφιεσθὴς παρομοιάζει πολὺ μὲ τὴν ἀγενῆ σπεῖραν τῶν κατασκόπων καὶ κλητῆρων τῆς ἀστυνομίας — ὥστε τὸ ζήτημα ἐλύθη ἐν ἐμοί, εὐθὺς ὡς παρουσιάσθη ἡ ἰδέα εἰς τὸν νοῦν μου. Ἀπλῶς ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ὠφελείας ἦν ἡ δύνατο νὰ μοι παράσχη τὸ τοιοῦτο διαβήμα ἐξεταζόμενον ἐφαίνετο λίαν ἀμφίβολον. Ἐὰν μετεμφιεννύμην εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὁ οἰκοδεσπότης ἐμελλε ν' ἀνακαλύψῃ θάσσον ἢ βραδίον τὸ γεγονός καὶ θὰ ἐξεγείροντο ἐπομένως, αἱ ὑποψίαι τοῦ. Ἄν πάλιν μετεμφιεννύμην ἔξω, ἦτο πιθανὸν εἰς ὅλους τυχαίους τινὸς συμβεβηκότος νὰ συναντήσω τὸ αὐτὸ ἄτομον ὃν μεταμφιεννύμενος τὴν μίαν φορὰν καὶ μὴ ὄν τὴν ἄλλην, οὕτω δὲ θὰ ἐπέσυρον ἐπ' ἐμοῦ τὴν δυσπιστίαν ἣν παντὶ σθένει προσεπάθουν ν' ἀπομακρύνω. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐνήργουν ἀπροσποϊήτως τὴν διαγωγὴν ταύτην ἀπεφάσισα νὰ τηρήσω μέχρι τέλους.

Ἀφικύμην διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας εἰς Βίλμιγγαμ ἐγκαίρως, δηλαδὴ περὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας.

Ἐπάρχει ἀρὰ γε ἐν τῇ Ἀραβίᾳ ἔρημος ἀμμώδης, ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἡρειπωμένων πόλεων τῆς Παλαιστίνης σκηνὴ ἐρημώσεως τοσοῦτον ἀηδῆς τὴν ὄψιν, τοσοῦτον πιέζουσα, ταυτοχρόνως τὸ πνεῦμα ὅσον ἡ θεὰ ἀγγλικῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως ἐνόσω ἀκόμη δὲν ἐβλάστησεν ἡ μέλλουσα αὐτῆς εὐπορία; Τοῦτο ἐσυλλογιζόμεν διασχίζων τὰς ὁδοὺς τοῦ Βίλμιγγαμ ἐν αἷς ἐπεκράτει εἰδὸς τι θλιβερᾶς καθαριότητος, ἀσχημίας εὐπρεπῶς διατηρουμένης, νάρκης ἐχούσης ἀξιώσεις φιλαρεσκείας. Οἱ ἔμποροι, οἵτινες ἐκ τοῦ βάθους τῶν ἐργα-

στηριῶν τῶν μ' ἐκύτταζον κεχηνότες, τὰ δένδρα, ἄτινα κακῶς πεφυτευμένα ἐκόσμουσαν κεκυφῶτα τὰς νεωστὶ χαραχθεῖσας ἐρήμους ἀγυιάς καὶ πλατείας, ὡς νὰ ἦσαν τὰ ἀτυχεῖ ἐξόριστα, οἱ σκελετοὶ τῶν οἰκιῶν, αἵτινες μετὰ θανασίμου σιγῆς ἀνέμουν ἐπὶ ματαίῳ τὴν ζωογόνον παρουσίαν τῶν ἀνθρωπίνων ὄντων ἄτινα ἐμελλον νὰ φέρωσιν εἰς αὐτὰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν, πᾶν ἔμψυχον ὃν ὄπερ συνήντα τὸ βλέμμα μου, πᾶν ἄψυχον ἀντικείμενον πρὸ τοῦ ὁποιοῦ διηρχόμεν ἐφαίνοντο μιᾶ φωνῇ ἀποκρινόμενα: Αἱ ἀμύδεις ἐκτάσεις τῆς Ἀραβίας δὲν ἔχουσι τὴν πεπολιτισμένην ἡμῶν ἐρήμωσιν· τὰ γηραιὰ ἐρείπια τῆς Παλαιστίνης δὲν ἀποπνέουσι τὴν μελαγχολίαν ἣν κεκτήμεθα ἡμεῖς τὰ μόλις χθὲς οἰκοδομηθέντα.

Παρεκάλεσα νὰ μοι ὑποδείξωσιν τὴν συνοικίαν ἔνθα κατῴκει ἡ κυρία Κάδερικ, φθάσας δὲ εἰς αὐτὴν εὐρέθην εἰς πλατεῖαν περισοιχιζομένην ὑπὸ οἰκίσκων ὁμορρύθμων καὶ μονορόφων. Εἰς τὸ μέρος τῆς πλατείας εὐρίσκετο τμηματὶ δῆθεν χλοερὸν καλυπτόμενον ὑπὸ ψωραλέας βλαστήσεως καὶ περικλειόμενον δι' οἰκονομικοῦ ἔρκους ἐκ σύρματος σιδηροῦ. Μία γηραιὰ παιδαγωγὸς μετὰ δύο παιδίων παρὰ τὴν γωνίαν μικροῦ περιθόλου παρετήρουν ἰσχνὴν τινὰ καὶ καχεκτικὴν αἶγα¹ τῆς ὁποίας ἡ πρὸς περιπλάνησιν ὄρεξις ἀπῆντασοβαρὰ ἐμπόδια. Δύο πεζοὶ διαβάται συνωμίλου ὀκνηρῶς εἰς ἐν μέρος τοῦ πρὸ τῶν οἰκίων πεζοδρομίου, ἐπὶ τοῦ ἄλλου δὲ μέρους παιδίον τι ἔσυρε νωχελῶς ὀπισθὲν τοῦ κυνάρου διὰ ταινίας δεδεμένον, ὅπερ ἐχασματὸ ἐξ ἀνίας. Ἠκούετο μακρόθεν προερχόμενος ὁ μονότονος καὶ παράχορδος ἦχος κλειδοκουμβάλου καὶ ἐν εἶδει ὑποκρούσεως εἰς τὸ μέλος ἀντήχει πλησιέστερον ὁ διαλείπων κρότος σφύρας. Ὑπὸ τοιαύτην ὄψιν καὶ ὑπὸ τοιοῦτους κρότους μοὶ παρουσιάσθη ὁ τόπος ἐκεῖνος ὅτε ἀφικόμεν εἰς τὴν πλατεῖαν.

Ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 13 οἰκίαν, ἐν ἣ κατῴκει ἡ κυρία Κάδερικ, ἔκρουσα δὲ τὴν θύραν παραχρῆμα, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν νὰ σκεφθῶ τινι τρόπῳ θὰ παρουσιάζομην πρὸς αὐτὴν μὴ τις ἤθελον εἰσελθεῖ. Ἐπρεπε πρῶτον νὰ ἴδω τὴν κυρίαν Κάδερικ, εἶτα δὲ μετὰ τὰς παρατηρήσεις μου θὰ εὐρίσκον τὸν ἀπλούστερον καὶ ἀσφαλέστερον τρόπον, ὅπως συνάψω τὴν συνομιλίαν ἐπὶ τῷ ἐνδιαφέροντός με ζητήματος.

Ἡ θύρα ἠνοιχθη ὑπὸ τινος ὑπηρετρίας ὠρίμου ἡλικίας καὶ μελαγχολικῆς τὴν ὄψιν. Ἐνεχείρισά εἰς αὐτὴν τὸ ἐπισκεπτήριόν μου ἐρωτήσας ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἴδω τὴν κυρίαν Κάδερικ. Ἡ ὑπηρετρία ἐκόμισε τὸ ἐπισκεπτήριόν μου εἰς τὴν πρὸς τὴν ὁδὸν κειμένην αἴθουσαν, ἐπέστρεψε δὲ μετ' ὀλίγον παρακαλοῦσά με νὰ τῇ ἀνακοινώσω τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μου.

— Εἰπέτε ὅτι πρόκειται περὶ τῆς θυγατρὸς τῆς κυρίας Κάδερικ, ἀπήντησα.

Στενοχωρηθεὶς ὑπὸ τῆς ἀνάγκης δὲν εὖρον ἄλλην καλλιτέραν πρόφασιν ὅπως ἐξηγήσω τὴν ἐπίσκεψίν μου.

¹ Ὅρα εἰκόνα φύλλου 74.

Ἡ ὑπηρετρία μετέβη ἐκ νέου εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ πάλιν ἐπέστρεψε πρὸς ἐμέ· τὴν δευτέραν ὁμῶς ταύτην φορὰν ῥίπτουσα ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα θλιβερᾶς ἐκπλήξεως μὲ ῥοπή σεκάλεσε νὰ εἰσελθῶ.

Οἱ τοῖχοι τῆς μικρᾶς αἴθουσας εἰς ἣν εἰσῆλθον ἦσαν ἐπεστρωμένοι διὰ χρωματιστοῦ χάρτου φέροντος ἐξωγραφισμένα φύλλα καὶ ἀνθη μεγάλου μεγέθους διὰ ζωηροτάτων χρωμάτων. Αἱ ἔδραι, αἱ τράπεζαι, τ' ἀνακλιντρα καὶ πάντα τὰ λοιπὰ ἐπιπλα εἶχον τὴν γλοιώδη ἐκείνην στιλπνότητα ἣν ἔχουσι συνήθως τὰ γηραιὰ τῶν παλαιοπωλείων ἐπιπλα. Ἐπὶ τῆς εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης μεγάλης τραπέζης ἔκειτο ἀποθεθειμένον ἐπὶ μακροῦ τάπητος ἐκ κιτρίνου καὶ ἐρυθροῦ ἐρίου ἐν ἀντίτυπον τῆς Ἁγίας γραφῆς πολυτελῶς δεδεμένον. Παρὰ τινὰ ἄλλην τράπεζαν, πλησίον τοῦ μόνου παραθύρου ἔχουσα μικρὸν κάνιστρον τῆς ραπτικῆς ἐργασίας καὶ παρὰ πόδας αὐτῆς γηραιὸν ἀσθματικὸν καὶ ὀφθαλμιῶντα κύνα ἐκάθητο γυνὴ ἡλικιωμένη μὲ τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην διὰ μέλανος κεκρυφάλου, ἐνδεδυμένη δὲ φόρεμα μετὰ ξινὸν καὶ φέρουσα εἰς τὰς χεῖρας καλοβά χειρόκτια χρώματος φαιοῦ. Οἱ βόστρυχοι τῆς φαιῆς αὐτῆς κόμης κατέπιπτον ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς κεφαλῆς τῆς· οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς ἔβλεπον ἀπλανῶς πρὸς τὰ ἔμπροσθεν μὲ ἦθος ἀπότομον, δύσπιστον, ἀμείλικτον. Εἶχε τὰς παρειὰς στρογγύλας τὸν πώγωνά ἐπιμήκη, τὰ χεῖλη παχέα καὶ ἄχρα, ρωμαλέον τὸ σῶμα καὶ τὸ ἦθος ἐν ἐν γένει ψυχρὸν καὶ ἀντιπαθητικόν. Τοιαύτη ἦτο κυρία Κάδερικ.

— Ἦλθετε νὰ μοι ὀμιλήσητε περὶ τῆς θυγατρὸς μου, μοὶ εἶπε χωρὶς νὰ μοὶ ἀφήσῃ καιρὸν νὰ προφέρω οὔτε μίαν λέξιν· εὐαρεστήθητε νὰ ἐλθέσητε ὅ, τι ἔχετε νὰ μοὶ εἴπητε.

[Ἐστὶται συνέχεια].

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἔσται προηγούμενον φύλλον]

— Καὶ ὁ πατήρ μου;

— Ὅπου ἂν ἦσθε, ἐστὲ ἡσυχος, ἀμα ὡς δὲν ὑπάρχει κίνδυνος καθ' ὑμῶν, ὁ βαρὸνος θέλει ἐλθεῖ νὰ με συναντήσῃ.

— Λοιπὸν, κύριε, εἶμαι ἐτοίμη νὰ δεχθῶ τὴν ὑμετέραν προστασίαν ὑπὸ τοὺς προτεινομένους ὅρους.

— Δὲν ἐπιβάλλω ὄρους, δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ κόμης, ἀλλὰ μόνον προτείνω μέσον σωτηρίας ὑμῶν.

— Τότε, ἀνακαλῶ τὸν λόγον μου καὶ λέγω ὡς ὑμεῖς· εἶμαι ἐτοίμη νὰ δεχθῶ τὸ μέσον τῆς σωτηρίας, τὸ ὅποιον μοὶ προτείνετε, ὑπὸ τρεῖς ὄρους.

— Ὅμιλήσατε, δεσποινίς.

— Πρῶτος ὄρος: ἡ Γερτρούδη δέον νὰ μοὶ ἀποδοθῇ.

— Εἶναι ἐδῶ, εἶπεν κόμης.

— Δεύτερος: θέλωμεν ὀδεύσει μέχρι Παρισίων κεχωρισμένοι ἀλλήλων.

— Ἐμελλον νὰ προτείνω ὑμῖν τὸν χωρισμὸν τοῦτον, πρὸς κατησυχασίαν σας.

— Τρίτος: ὁ γάμος ἡμῶν δὲν θέλει τελεσθῆ εἰμὴ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ πατρὸς μου, ἐκτὸς ἐὰν ἐγὼ θεωρήσω ἀναγκάσιον τὸ ἐναντίον.

— Τὸ ἐπιθυμῶ διακαῶς καὶ ἔχω ἀνάγκην τῆς εὐλογίας αὐτοῦ, ὅπως ἐπισύρῃ ἐφ' ἡμῶν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ.

Ἐξεπλάγην. Προσεδόκων ἀντίστασιν τινα εἰς τὴν τριπλῆν ταύτην ἐκδήλωσιν τῆς βουλήσεώς μου, ἐνῶ ἐκεῖνος προσέδαικινεν ἐπιπεραιτέρω.

— Τώρα, δεσποινίς, εἶπεν ὁ κόμης, μοι ἐπιτρέπετε νὰ δώσω ὑμῖν συμβουλὰς τινάς;

— Σὰς ἀκούω, κύριε.

— Νὰ μὴ ταξειδεύσητε εἰμὴ ἐν καιρῷ νυκτός.

— Τὸ ἔχω ἀποφασίσει.

— Νὰ μοι ἐπιτρέψητε τὴν ἐκλογὴν τῶν οἰκιῶν, εἰς τὰς ὁποίας θέλετε διημερεύει, καὶ τὴν ἐκλογὴν τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν θέον ν' ἀκολουθήσητε· ἀπάσαι αἱ προφυλάξεις μου σκοποῦσι νὰ διαφύγητε τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού.

— Ἐάν με ἀγαπᾶτε, ὡς λέγετε, κύριε, τὰ ἡμέτερα συμφέροντα ταυτίζονται, ἐπόμενως δὲν ἀντιλέγω.

— Ἐπὶ τέλους, νὰ δεχθῆτε εἰς Παρισίους τὴν κατοικίαν, τὴν ὁποίαν θέλω προετοιμάσει, ὅσον ἂν εἶναι ἀπλὴ καὶ μεμονωμένη.

— Δὲν ζητῶ εἰμὴ νὰ ζῶ κεκρυμμένη κύριε.

Μετὰ τὰς συμφωνίας ταύτας, ὁ κόμης προσέκλινε καὶ ἐξῆλθε.

Μετὰ δὲ πέντε λεπτά, ἡ Γερτρούδη ἦτο πλησίον μου, ἔξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς, διότι ἐφοβείτο, ὅτι ἤθελεν ν' ἀποχωρίσωσιν αὐτὴν ἀπ' ἐμοῦ. Διηγῆθην αὐτῇ τὰ πάντα, διότι ἡ ὑπακοὴ τοῦ κυρίου δὲ Μονσορώ μ' ἐξέπληττε, φοβουμένη παραβιάσιν τινα τῆς μετὰξὺ ἡμῶν συνθήκης καὶ εἶχον ἀνάγκην τινός, ὅστις νὰ ἐννοῇ πάσας τὰς σκέψεις μου, νὰ ὑποδοθῆ τὰς ἐπιθυμίας μου, ν' ἀντιλαμβάνηται πάσης λέξεως καὶ παντὸς νεύματός μου καὶ νὰ ὑπακούῃ ἀπροφασίστως.

Μετ' ὀλίγον, ἤκουσα βηματισμὸν ἀπομακρυνομένου ἵππου. Ἐδραμον εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἶδον τὸν κόμητα ἀναχωροῦντα, ἀλλὰ πρὸς τὴν ὁδὸν, τὴν ὁποίαν εἶχον διαδράμει, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐξηγήσω. Μοι ἤρκεσεν ὅμως ὅτι ἐξεπλήρου τὴν συμφωνίαν ν' ἀποχωρισθῆ ἐμοῦ.

Τὴν ἐσπέραν, ὁ φαινόμενος ἀρχηγὸς τῆς συνοδίας εἰσήλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐζήτησε τὰς διαταγὰς μου. Ἐπειδὴ ὁ κίνδυνος μοι ἐφαίνετο τόσῳ μειζων ὅσῳ ἤμην πλησίον τοῦ πύργου Βωζέ, ἀπεκρίθην, ὅτι ἤμην ἐτοιμὴ πρὸς ἀναχώρησιν. Μετὰ πέντε λεπτά, ἐπανῆλθε καὶ μοι ἀνήγγειλεν, ὅτι μὲ περιέμενον. Εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας εὔρον τὴν λευκὴν ἵππον.

Ἐβαδίσκαμεν ὅλην τὴν νύκτα καὶ ἐσταματήσαμεν μόνον κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ὥστε ὑπελόγησα, ὅτι διετρέξαμεν δέκα καὶ πέντε λεύγας.

Ὁ σταθμὸς οὗτος ὁμοίᾳζε πρὸς τὸν πρῶτον, ὡς ἀπάσαι αἱ νυκτεριναὶ ἡμῶν πορεῖαι ἦσαν ὅμοιαι πρὸς τὴν πρώτην· παντρχοῦ τὸ αὐτὸ σέβας καὶ αἱ αὐταὶ περιποιήσεις.

Περὶ τὴν ἐσπέραν τῆς ἐβδόμης ἡμέρας, διέκρινον, ἐκ τοῦ ὕψους λόφου, δάσος οἰκιῶν. Ἦσαν οἱ Παρισίαι.

Ἐσταθμεύσαμεν, ὅπως ἐπέλθη ἡ νύξ· ἐπελθόντος δὲ τοῦ σκότους, ἐτέθημεν ἐκ νέου εἰς κίνησιν· μετ' οὐ πολὺ, διήλθομεν διὰ πύλης, ἐκεῖθεν τῆς ὁποίας τὸ πρῶτον προσβαλὸν τὴν ὄρσιν μου ἀντικείμενον ὑπῆρξε τεράστιον κτίριον, τὸ ὁποῖον ἀνεγνώρισα ὡς τὸ μοναστήριον, εἶτα δὲ διέβημεν δις ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ. Ἐστρέψαμεν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ μετὰ δέκα λεπτῶν πορείαν, εὐρέθημεν εἰς τὴν πλατείαν τῆς Βασιλλίας. Τότε, ἄνθρωπός τις, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο περιμένων ἡμᾶς, ἀπομακρυνθεὶς μίαν θύραν, ἐπλησίασε τὸν ἀρχηγὸν τῆς συνοδίας καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Ἐδῶ εἶναι.

Ὁ δ' ἀρχηγός, στραφεὶς πρὸς με:

— Ἠκούσατε, κυρία; ἐφθάσαμεν.

Ἀφιπεύσας δὲ μοι ἔτεινε τὴν χεῖρα, ὅπως καταβῶ τῆς ἵππου μου, ὡς εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ πράττῃ εἰς ἕκαστον σταθμὸν.

Ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ καὶ ἡ εἰσοδος ἐφωτίζετο ὑπὸ λαμπτήρος, ἀποτεθειμένου ἐπὶ τῶν βαθμιδῶν τῆς κλίμακος.

— Κυρία, εἶπεν ὁ ἀρχηγός τῆς συνοδίας, εἰσθε εἰς τὴν κατοικίαν σας· πρὸ τῆς θύρας ταύτης λήγει ἡ ἐντολὴ ἡμῶν τοῦ νὰ σὰς συνοδεύσωμεν· δύναμαι νὰ κολακευθῶ, ὅτι ἐξεπληρώσαμεν τὴν ἐντολὴν συμφώνως πρὸς τὰς ὑμετέρας ἐπιθυμίας καὶ μετὰ τοῦ σεβασμοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε συστηθῆ ἡμῖν;

— Ναί, κύριε, εἶπον αὐτῷ, καὶ σὰς εὐχαριστῶ. Προσφέρετε τὰς εὐχαριστίας μου πρὸς τοὺς συνοδεύσαντάς με γενναίους ἄνδρας. Ἦθελον ν' ἀνταμείψω αὐτοὺς καταλληλότερον, ἀλλ' οὐδὲν ἔχω.

— Μὴ ἀνησυχεῖτε, κυρία· ἀντημείφθησαν γενναίως.

Χαιρετήσας με, ἵππευσεν.

— Αἱ! σεῖς, εἶπεν, ἔλθετε ἐδῶ καὶ κανεὶς ἀπὸ σὰς νὰ ἐνθυμηθῆ αὔριον τὴν θύραν ταύτην, ὥστε νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, ἡ συνοδία ἀπῆλθε πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου.

Πρῶτη φροντὶς τῆς Γερτρούδης ὑπῆρξε νὰ κλεισθῇ τὴν θύραν.

Εἶτα δὲ προσέβημεν πρὸς τὴν κλίμακα· ἡ Γερτρούδη ἔλαβε τὸν λαμπτήρα καὶ προπερεύθη.

Ἀνήλωμεν τὰς βαθμιδὰς καὶ εὐρέθημεν ἐντὸς ταύτης τῆς αἰθούσης, ἥτις ἦτο πεφωταγωγὴμένη, ὡς εἶναι τὴν στιγμὴν ταύτην.

Ἦνέφθα ταύτην τὴν θύραν καὶ ἀνεγνώρισα εὐρὺ κομμωτήριο, ἀκολουθῶν δ' ἐκείνην, ἥτις ἦγεν εἰς τὸν κοιτῶνά μου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου, πρὸς μεγίστην ἐκπληξίν μου, εὐρέθην ἐνώπιον τῆς εἰκόνας μου.

Ἦτο ἡ ἐν τῷ κοιτῶνι τοῦ πατρὸς μου εἰς Μεριδὸρ ἀνηρητημένη. Βεβχίως, ὁ κόμης εἶχε λάβει αὐτὴν πρὸ τοῦ βαρόνου.

Ἐφρικίασα πρὸ τῆς νέας ταύτης ἀποδείξεως, ὅτι ὁ πατήρ μου μ' ἐθεώρει ἤδη ὡς σύζυγον τοῦ κυρίου δὲ Μονσορώ.

Διετρέξαμεν ὀλόκληρον τὴν οἰκίαν, ὄσαν μὲν ἔρημον, ἀλλὰ χωρὶς οὐδὲν νὰ λείπῃ ἀπ' αὐτῆς· εἰς ἀπάσας τὰς ἐστίας ἔκαιε πῦρ, ἔτοιμος δὲ τράπεζα φαγητοῦ μὲ περιέμενον, ἐφ' ἧς, ρίψασα τὸ βλέμμα, εἶδον ὅτι ὑπῆρχεν ἐν μόνον πινάκιον καὶ καθυσύχασα.

Τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπιούσης, ἐνῶ ἠτοιμαζόμην νὰ δειπνήσω, ἡ θύρα ἐκρούσθη καὶ ἐφάνη ἐπὶ τῆς φλίας ὁ κόμης δὲ Μονσορώ, ὅστις, μοι εἶπε:

— Λοιπὸν, κυρία, ἐτήρησα πιστῶς τὰς συμφωνίας;

— Ναί, κύριε, ἀπεκρίθην, καὶ σὰς εὐχαριστῶ.

— Εὐχρεστεῖσθε τότε νὰ μὲ δέχησθε εἰς τὴν οἰκίαν σας; προσέθετο μετὰ μειδιάματος, τοῦ ὁποίου τὴν εἰρωνεῖαν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ, μετ' ὅσας κατέβηκε προσπαθείας.

— Εἰσέλθετε, κύριε.

Ἀποῦ δ' εἰσήλθε καὶ ἐκάθησε, κατὰ πρόσκλησίν μου.

— Ἔχετε εἰδήσεις; ἠρώτησα αὐτόν.

— Πόθεν καὶ παρὰ τίνος, κυρία;

— Παρὰ τοῦ πατρὸς μου καὶ ἐκ Μεριδάρ, πρὸ παντός.

— Δὲν ἐπανῆλθον εἰς τὸν πύργον Μεριδάρ καὶ δὲν ἐπανείδον τὸν βαρόνον.

— Τότε ἐκ Βωζέ καὶ παρὰ τοῦ δοῦκος δ' Ἀνζιού.

— Τὸ πρᾶγμα διαφέρει· μετέβην εἰς Βωζέ καὶ ὠμίλησα πρὸς τὸν δοῦκα.

— Πῶς ἤνυρετε αὐτόν;

— Θέλοντα ν' ἀμφιβάλλῃ.

— Περὶ τίνος;

— Περὶ τοῦ θανάτου σας.

— Ὑμεῖς ὅμως τῷ ἐβεβχιάσατε αὐτόν;

— Ἐπράξα ὅ,τι ἠδυνήθην.

— Καὶ ποῦ εἶναι ὁ δοῦξ;

— Ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους τὴν χθεσινὴν ἐσπέραν.

— Διατί ἐπέστρεψε τόσῳ ταχέως;

— Διότι δὲν μένει τις εὐχαρίστως εἰς μέρος, ὅπου, ὡς νομίζει, θέον νὰ αἰτιᾶται ἐκυτοῦ διὰ τὸν θάνατον γυναικός.

— Τὸν εἶδετε μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του;

— Μόλις πρὸ μικροῦ ἀπεχωρίσθημεν.

— Σὰς ὠμίλησε περὶ ἐμοῦ;

— Δὲν τῷ ἔδωκα καιρόν.

— Τότε περὶ τίνος τῷ ἐλάλησατε;

— Περὶ δουλείας μοι ὑπ' αὐτοῦ ὑποσχέσεως, τὴν ὁποίαν ἐζώθησα αὐτόν νὰ ἐκπληρώσῃ.

— Περὶ τίνος ὑποσχέσεως;

— Τοῦ νὰ προκλήσῃ τὸν διορισμὸν μου ὡς μεγάλου κυνηγοῦ, ἕνεκα ὑπηρεσιῶν μου πρὸς αὐτόν.

— Ἄ! ναί, εἶπον μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος, ὡς ἐνθυμηθεῖσα τὸν θάνατον τῆς δυστυχούς Δάφνης μου, εἰσθε δεινὸς κυνηγός, τὸ ἐνθυμοῦμαι, ὡς τοιοῦτος δ' ἔχετε δικαίωμα ἐπὶ τῆς θέσεως ταύτης.

— Δὲν θὰ λάβω αὐτὴν, κυρία, ὡς κυνηγός, ἀλλ' ὡς ὑπηρέτης τοῦ πρίγκηπος· δὲν μοι διδουσιν αὐτὴν ὡς ἔχοντι δικαί-

ώματα, ἀλλὰ διότι ὁ δοῦξ δὲν δύναται νὰ δευχθῆ ἀγνώμων πρὸς με.

Παρὰ τὸ σέβας, ὅπερ ὁ κόμης ἐδείκνυε, πᾶσαι αὐταὶ αἱ ἀπαντήσεις του ἐνεῖχον τι, ὅπερ μὲ κατετρόμαζεν ἤτοι τὴν ἔκφρασιν στρυφνῆς καὶ ἀκαταδαμάστου βουλήσεως.

Ἐμείνα πρὸς στιγμὴν ἄφωνος.

— Θὰ μοὶ ἐπιτραπῆ νὰ γράψω πρὸς τὸν πατέρα μου; ἠρώτησα.

— Ἀναμφιβόλως σέφθητε ὅμως ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ ὑμῶν δύνανται νὰ παραπέσωσι.

— Μοὶ ἀπαγορεύεται νὰ ἐξέλθω;

— Οὐδὲν σᾶς ἀπαγορεύεται· ἀλλὰ μόνον θὰ σᾶς παρατηρήσω, ὅτι δυνατόν νὰ σᾶς παρακολουθήσωσι.

— Τοῦλάχιστον ὅμως θὰ παρευρεθῶ τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν;

— Φρονῶ, ὅτι, χάριν τῆς ἀσφαλείας ὑμῶν, προτιμότερον εἶναι νὰ μὴ μεταβῆτε· ἐὰν ὅμως ἐπιμένητε, σᾶς συμβουλεύω νὰ πορευθῆτε εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης.

— Ποῦ κεῖται;

— Ἀπέναντι τῆς οἰκίας σας.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε.

Ἐπηκολούθησεν ἐκ νέου βραχεῖα σιωπῆ.

— Πότε θὰ σᾶς ἐπανίδω, κύριε;

— Περιμένω τὴν ἀδειάν σας.

— Ἐχετε ἀνάγκην αὐτῆς;

— Ἀναμφιβόλως. Μέχρι τῆς σήμερον εἶμαι ξένος πρὸς ὑμᾶς.

— Δὲν ἔχετε κλειδα τῆς οἰκίας ταύτης;

— Μόνος ὁ ὑμέτερος σύζυγος δικαιοῦται νὰ ἔχη τοιαύτην.

— Κύριε, ἀπεκρίθην, μᾶλλον φοβηθεῖσα τὰς παράδοξον ὑποταγὴν ἐνδεικνύουσας ἐκεῖνας ἀπαντήσεις ἢ ὅσον θὰ ἐφοβούμην τολμηρὰς τοιαύτας, θὰ ἔρχεσθε ὁσάκις θέλετε ἢ ὁσάκις φρονεῖτε, ὅτι ἔχετε τι σπουδαῖον νὰ μοὶ ἀνακοινώσητε.

— Εὐχαριστῶ, κυρία· θὰ ποιήσομαι χρήσιν, ἀλλ' οὐχὶ κατάρχησιν τῆς ὑμετέρας ἀδειίας... ἡ πρώτη δὲ τούτου ἀπόδειξις εἶναι ὅτι σᾶς παρακαλῶ νὰ δευχθῆτε τὸ σέβας μου

Ταῦτα δ' εἰπὼν, ὁ κόμης ἠγέρθη.

— Μὲ ἀφίνετε; ἠρώτησα, ἐκπληττομένη ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς του, ἣν δὲν προσεδόκων.

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ κόμης, γινώσκω ὅτι δὲν μὲ ἀγαπᾶτε καὶ δὲν θέλω νὰ καταχρασθῶ τῆς θέσεως, εἰς ἣν διατελεῖτε καὶ ἥτις ἀναγκάζει ὑμᾶς νὰ δέχεσθε τὰς περιποιήσεις μου. Μένων παρ' ὑμῶν ὅσον ἢ εὐπρέπεια ἐπιτρέπει, ἐλπίζω, ὅτι, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, θέλετε συνειθισεῖ εἰς τὴν παρουσίαν μου, οὕτω δ' ἡ θυσία τοῦ νὰ γενῆτε σύζυγός μου θέλει εἶναι ἡμῶν ἥττον ἐπαίσθητή.

— Κύριε, εἶπον, ἐγερθεῖσα ἐπίσης, ἀναγνωρίζω τὴν λεπτότητα τῆς συμπεριφορᾶς ὑμῶν καὶ ἐκτιμῶ τοὺς ὑμετέρους λόγους, παρὰ τὴν τραχύτητα αὐτῶν. Ἐχετε δίκαιον καὶ θὰ σᾶς ὀμιλήσω μετ' ἑσῆς· εἰλικρινεῖς εἶχον καθ' ὑμῶν προκαταλήψεις, τὰς ὁποίας, ἐλπίζω, ὁ χρόνος θέλει ἐξαλείψει.

— Ἐπιτρέψατέ μοι, κυρία, εἶπεν ὁ κόμης, νὰ συμπεριθῶ τὴν ἐλπίδα ταύτην καὶ νὰ ζήσω ἐν τῇ προσδοκίᾳ τῆς τοιαύτης εὐτυχοῦς στιγμῆς.

Μετὰ τοῦτο, ἀποχαιρετίσας μετὰ σεβασμοῦ, ὃν θὰ ἐδείκνυεν ὁ ταπεινότερος τῶν ὑπηρετῶν μου, καὶ νεύσας πρὸς τὴν καθ' ὅλην τὴν συνδιάλεξιν ὑμῶν παρούσαν Γερτρούδην, ὅπως συνοδεύσῃ αὐτὸν με τὸ φῶς, ἀπῆλθε.

ΙΒ'

Τίς ἦτο ἡ Ἀρτεμις Μεριδόρο. Ὁ γάμος.

— Ἴδού, μὰ τὴν ψυχὴν μου, παράδοξος ἄνθρωπος! εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Ὡ! ναί, δὲν εἶναι, κύριε, λίαν παρὰδοξος, ἀφοῦ ὁ ἔρωσ τοῦ διετυπούτο πρὸς με μετὰ τῆς ὀξύτητος ἀσπόνδου μίσους;

Τὴν ἐπιούσαν, ἡμέραν Κυριακὴν, μετέβην, κεκαλυμμένη ὑπὸ πυκνοῦ πέπλου, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης, ὅπου ἐγονοπέτησα εἰς σκοτεινὴν τινα γωνίαν ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους, οὐδεὶς δ' ἔδωκεν ἢ ἐφάνη ὅτι ἔδωκεν εἰς ἐμὲ προσοχὴν.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ὁ κόμης ἦλθε καὶ μοὶ ἀνήγγειλε τὸν διὰ τῆς προστασίας τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού διορισμὸν τοῦ ὡς μεγάλου κυνηγοῦ, τὴν ὁποίαν θέσιν εἶχον σχεδὸν ὑποσχεθῆ εἰς ἓνα τῶν εὐνοουμένων τοῦ βασιλέως, καλούμενον Σαιν-Λύκ. Ἦτο θρίαμβος, τὸν ὅποιον οὐδ' αὐτὸς ὁ κόμης ἠλπίζε.

— Τῷ ὄντι, εἶπεν ὁ Βουσύ, ὅλοι ἐξεπλάγημεν.

— Μοὶ ἀνεκοίνωσε δὲ τὴν εἰδήσιν, ἐλπίζων ὅτι τὸ νέον ἀξίωμα τοῦ ἤθελεν ἐπισπεύσει τὴν ἔκφρασιν τῆς συναινεσέως μου, χωρὶς ὅμως νὰ μὲ στενοχωρήσῃ ἢ νὰ ἐπιμείνῃ.

Ἐγὼ ὅμως ἤρχιζον νὰ ἐλπίζω, ὅτι, ἀφοῦ ὁ δοῦξ δ' Ἀνζιού μ' ἐθεώρει νεκρὰν, ἐπομένως κίνδυνος δὲν ὑπῆρχεν, ἤθελον παύσει διατελοῦσα ὑποχρεωμένη πρὸς τὸν κόμητα.

[Ἐπιταὶ συνέχεια].

Δμλ.

Η ΔΑΜΑΣΤΡΙΑ

[Ἀἴτημα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.]

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1859, ὅταν τὸ περιφημον θηριοτροφεῖον *Harsberg* ἔφθασε τὸ πρῶτον εἰς Βουκουρεστίον, σύμπασα ἡ πόλις ἀνεστατάθη ἐκ τῆς πληθύος καὶ τῆς σπανιότητος τῶν ζώων, ἐκ τῆς ὀραιότητος τῶν λεόντων καὶ προπάντων ἐκ τῆς δαμαστρίας, ἥτις ἐποίει θαύματα.

Ὡνομάζετο Ἐρμη Δάλστρεν· ἦτο Σουηδὴ ὠραία καὶ ἀτρόμητος. Οἱ πλούσιοι Βογιάρου, οἵτινες ἐπλήρουν αὐτὴν ἐρωτικῶν ἐκφράσεων, ἵνα κερδίσωσι τὴν νεύνοιάν της, δὲν ἠμείβοντο εἰμὴ διὰ ψυχρῶν φιλοφρονήσεων καὶ σαρκαστικῆς ἀγρωχίας.

Κατῶκει μετὰ τῆς οἰκογενείας *Harsberg* εἰς τὸ καλλίτερον ξενοδοχεῖον ἐπο-

ρεύετο καὶ ἀπῆρχετο ἐκ τοῦ θηριοτροφείου ἐφ' ἀμάξης ὡς κυρία ὑψηλῆς περιωπῆς, δὲν ἐδέχετο ἐπισκέψεις καὶ δὲν ἐφάνετο ποτὲ μόνη εἰς τὰς ὁδοὺς.

Ἡ ἐστιαδικὴ συμπεριφορὰ τῆς ἐκέντα μεγάλως τὴν περιέργειαν τῶν ἐρωτοτρόπων κυριῶν, ὥστε ἡ Σουηδὴ κατέστη δημοτικωτάτη.

Ἐσπέραν τινὰ ἐπεσκέφθη τὸ θηριοτροφεῖον ὁ πρίγκηψ Μανιάσκος, τὸ εἶδωλον τοῦ γυναικείου φύλου ἐν Βουκουρεστίῳ, ὅστις τότε μόλις ἐπέστρεψεν ἐκ Παρσιίων. Ἐβλεπε, συνοδευόμενος ὑπὸ τινῶν φίλων του, τὰ διάφορα ζῶα, καὶ ἐπὶ τέλους ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ κλωβοῦ τῶν λεόντων, περιμένων μετὰ μειδιάματος ἐπὶ τῶν χειλέων τὴν ἀφίξιν τῆς διασήμου Σουηδῆς.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ Ἐρμη παρουσιάσθη ἐν μέσῳ φρενητιωδῶν χειροκροτήσεων. Ἐβριψε μακρὰν τῆς, διὰ κινήματος ἀπεριγράφτου ὑπερηφανείας, τὴν μεγάλην μετάξινον μηλωτὴν της καὶ προσέβη πρὸς τὸν κλωβόν, ἀτλαζίην περιβεβλημένη ἐσθῆτα, διὰ δαντελλῶν κεκοσμημένην, ἐκράτει δὲ εἰς τὴν χεῖρα μαστίγιον.

Ὁ πρίγκηψ κατεγοητεύθη καὶ ἠκολούθει μετ' ἐνδιαφέροντος τὰς κινήσεις πάσας τῆς ὠραίας δαμαστρίας. Ἡ καρδιά του ἔπαλλεν ἰσχυρῶς, ἰδόντος νὰ θέσῃ τὴν ὠραίαν της κεφαλὴν εἰς τὸ στόμα λεόντος, καὶ ἐφοξεν ὅταν αὐτὴ ἤρχιζε νὰ ἐξερεθίζη τὰ ἀνυπότακτα ἐκεῖνα θηρία, καταφέρουσα αὐτοῖς λακτίσματα καὶ μαστιγιώσεις.

Ἡ Σουηδὴ μόλις εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸν κλωβόν καὶ ἤδη ὁ πρίγκηψ Μανιάσκος ἴστατο ἐνώπιόν της, ἐνῶ ἐνεδύετο τὴν μεταξίνην μηλωτὴν, ἣν τῇ προσέφερεν ὁ Ἐδγάρδος, υἱὸς τοῦ *Harsberg*, νέος ἐξαισίας καλλοῦνης.

Αὕτη ἔριψεν ἐπὶ τοῦ πρίγκηπος τοὺς μεγάλους γλαυκοὺς ὀφθαλμούς της, δεικνύουσα ἐκπληξιν οὐχὶ πολὺ διαφέρουσαν τοῦ φόβου· ἀπεκρίθη δὲ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του ἀνευ ὑπερηφανείας καὶ μετὰ ψυχρότητος.

Ὁ πρίγκηψ ἐπορεύετο τὴν ἐσπέραν εἰς τὸ θηριοτροφεῖον, καὶ ἡ Ἐρμη τὸν ἐδέχετο οὐχὶ μόνον φιλοφρόνως, ἀλλὰ τὸν ἐζήτηε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μόλις εἰσῆρχετο εἰς τὸν κλωβόν, ὅταν δὲ ἐξήρχετο ἐκτύπα διὰ τοῦ ποδὸς τὴν γῆν, ἐὰν ὁ πρίγκηψ δὲν ἦτο ἔτοιμος νὰ θέσῃ τὴν μηλωτὴν ἐπὶ τῶν ὤμων της.

Ὁ πρίγκηψ, ἐν τούτοις, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπολαύσῃ οὐδ' ἐν φίλημα καὶ ὅσον αὐτὴ ἐδεικνύετο ἀκαμπτος εἰς τὰς παρακλήσεις του, τὸσον ὁ πρίγκηψ ὠθεῖτο ὑπὸ φλογερᾶς ἐπιθυμίας νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδίαν της.

✱

Ἀπροσδόκητος ἀντιζήλος ἦλθεν εἰς βοήθειάν του. Ὁ Ἐδγάρδος ἐσπέραν τινὰ πρὶν ἢ ἡ Ἐρμη εἰσέλθῃ εἰς τὸν κλωβόν, τῇ εἶπε μετὰ τρεμούσης φωνῆς:

— Ἐπίστευον μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ὅτι ἠγαπᾶσο καὶ εἰσώπησα· τῶρα σοὶ τὸ λέγω, ὅτι δὲν θὰ συγκατανεύσω ποτὲ νὰ ἐξευτελιζέσῃ μετ' ἐκείνου τοῦ Βο-